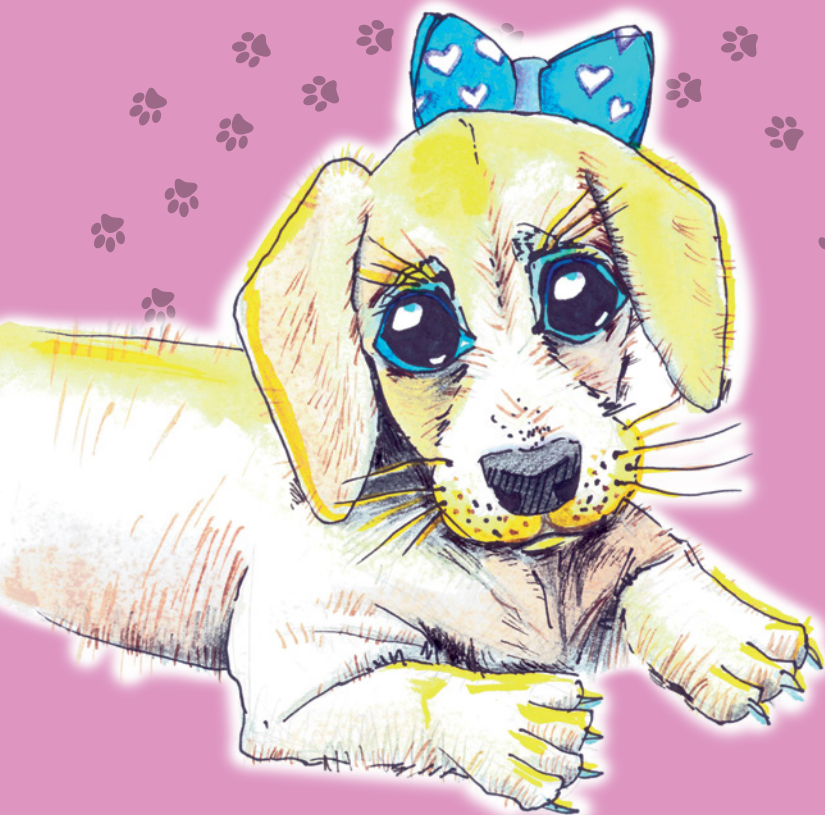

Nelinka

Deník štěněte

Povídání o pejskovi a holčičce

Lenka Němcová

bamb**ook**

bamb**oo**k

Nelinka

Deník štěněte

Povídání o pejskovi a holčičce

Lenka Němcová

Narození psího miminka

Jsem štěňátko jezevčíka dlouhosrstého. To znamená, že mám dlouhé tělíčko, krátké nožičky a hebkou dlouhou srst. Barva mého kožíšku je rezavá. Narodilo jsem se na jaře, když začaly růst pampelišky. To jsou krásné žluté kytičky, co vypadají jako malá sluníčka.

Nejdřív jsem vůbec nic nevidělo a cítilo jsem jen teplý a hebký kožíšek své maminky a svých sourozenců, ale jednoho dne se stal malý zázrak. Ráno jsem se vzbudilo a vidělo jsem všechno. Úplně všechno. Nejprve jsem si prohlíželo

svoje pacičky, černé dráčky a růžové polštářky na spodku tlapek, pak náš pelíšek, maminku a sestřičky s bratříčky tulící se okolo. A nakonec jsem objevilo zelenou travičku s pampeliškami. Ó, to byla krása! Svět je nádherné místo.

Každý den, když jsem se vzbudilo, na nás čekala jedna miska s granulami a druhá s mlíčkem. Hned jsme se do té dobroty pustili, až se nám dělaly boule za ušima. A jak jsme pravidelně baštili, tak jsme bez přestání rostli a rostli. Pak jednou přišel den, kdy si pro nás chodili naši noví páníčkové. Já bylo

velmi zvědavé, kdo si přijde pro mne. Moc jsem si přálo být u nějakého chlapečka nebo holčičky, se kterými bych si hrálo a dovádělo. Taky jsem se nemohlo dočkat svého jména. Jak se asi budu jmenovat? Jak já se těším!

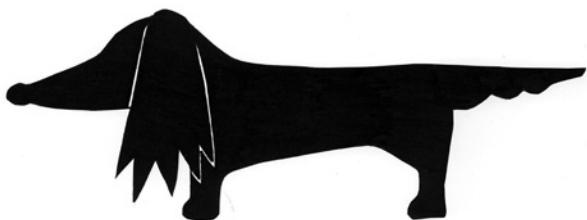
Dnes byl můj velký den. Přišli si pro mne dva velcí dospělí lidé a odvedli mne k sobě domů. Tam mě pak schovali do krabice. Dírkami v krabici jsem slyšelo zpěv: „Hodně štěstí, zdraví, hodně štěstí, zdraví...“ Potom se krabice otevřela, někdo zapištěl a už jsem bylo

v náruči své paničky – culíkaté holčičky Violky.
Dívala se na mě s takovou radostí a láskou, že
jsem jí bez okolků dalo pusu. Tu naši, psí.

Moje panička Violka

A teď vám řeknu něco o své paničce. Dostala jsem od ní jméno Nela, jsem totiž psí holčička. Když jsem poslušná, říká mi mazlivě Nelinko. To jsem pak úplně celá blažená. Ale když zlobím a dělám lumpárny nebo jí utíkám na procházce, křičí na mě Nelino nebo Nelušo.

Violka je člověčí holčička s blondatými vlásky a zelenýma očima. Ve škole jí spolužáci začali říkat Viky, a protože se jí to líbilo, někdy tak na ni doma volá i maminka s tatínkem. Maminka jí každé ráno češe vlásky a dělá jí

dva culíky. Dává jí na ně gumičky s červenými beruškami. Ten účes má Viky nejraději.

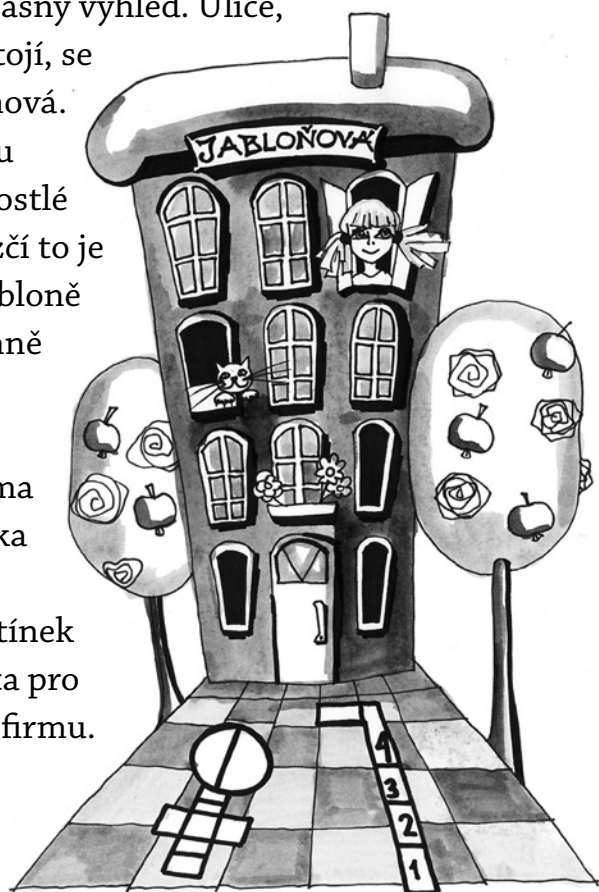
Viky je žákyně 4. B a kluci se jí ve třídě smějí, že ty její culíky vypadají jako psí uši. Jenže to se jí právě na nich nejvíc líbí. Violčíným největším přáním na světě bylo dostat štěně. Moc si ho přála a toužila po něm. Myslela na něj, kudy chodila, malovala si různé pejsky do svého tajného sešitu, nosila aktovku s obrázkem pejska, měla nejraději pohádky o pejscích a její nejoblíbenější pyžamko bylo to s obrázkem pejska. A to její přání se jí splnilo. Teď má mě.

To je ona:

Viky bydlí s maminkou a tatínkem v krásném domě ve velkém městě. Jejich byt se rozprostírá v celém posledním patře, a tak mám z okna úžasný výhled. Ulice, ve které dům stojí, se jmenuje Jabloňová. A opravdu celou ulici lemuují vzrostlé jabloně. Nejhezčí to je na jaře, když jabloně kvetou a omamně voní. To vám je nádhera!

Viky má prima rodiče. Maminka pracuje jako fotografka a tatínek dělá projektanta pro jednu stavební firmu. Oba jsou často dlouho v práci. Tatínek

ještě navíc jezdí na služební cesty,
a to pak doma někdy ani nespí.

Viky se cítila často sama. Neměla si s kým hrát a pořád žadonila: „Mami, tati, kupte mi psa. Prosííííím! Je to moje nejvíc největší přání na světě.“

Odpověď byla pořád stejná: „Viky, vždyť víš, že pejsek patří na zahradu. Takhle v bytě to není ono. A ani bychom na něj neměli čas. Takové zvíře potřebuje vyvenčit, a to pořádně. Jinak je to chudáček. Vždyť víš, že jsme pořád v práci, a tak to nejde.“

Jenže Viky vždycky slibovala, že s ním bude pravidelně chodit na procházky, že se o něj bude starat a že bude ta nejhodnější holčička na zeměkouli a kdesi cosi. Jenže s rodiči nehnula.

To jsou maminka a tatínek Violky:

Když Viky viděla, že s rodiči nehne, byla moc smutná. To si pak vždycky zalezla do svého pokojíčku a listovala si v encyklopedii psů. Byla to její nejmilejší knížka. Představovala si, jakého pejska si jednou vybere, až bude velká. Četla si o různých psích rasách a o jejich

vlastnostech. Také si četla o tom, jak se správně o pejska starat, co mu dávat jíst a tak podobně.

+

To je ta encyklopedie:

Violčiny desáté narozeniny

A jak to vlastně s těmi narozeninami celé bylo? Jednou takhle na jaře, když přišla Viky ze školy, maminka řekla: „Miláčku, brzo budeš mít narozeniny. Napiš nám, co by se ti tak líbilo jako dárek, a my na to s taťkou mrkneme a uvidíme.“

To neměla říkat. Viky vzala veliký papír a celý ho popsala jedinou větou. Ta věta se tam vešla snad tisíckrát. K narozeninám si přeju štěně. A přidala tři veliké vykřičníky. A pomyslela si: „Když nemůžu mít psa, nechci nic.“ Vložila ho do obálky se srdíčky a dala ho mamince.

Pomalu plynul čas, až se jednoho dne probudila a byl tu její narozeninový den. Ráno nemohla dospat. Ve škole se zase nemohla dočkat, až skončí vyučování. Jakmile zazvonil zvonek, utíkala domů. Otevřela dveře a za dveřmi se vznášely nafouknuté balónky. Byly krásně barevné s nápisy Viola (10 let), Hodně štěstí a s různými obrázky. Za nimi už čekal tatínek a maminka a překrásný čtyřpatrový marcipánový dort se svíčkami.

Před dortem ležel zabalený dárek. Jen co mamka a taťka dozpívali narozeninovou

píseň, vrhla se Viky na dárek. Balicí papír roztrhala do všech stran a mašli odhodila rychlostí blesku za sebe. Potom otevřela víko a nadšeně zavýskala. Do náruče jí skočilo štěně. Ano, uhodli jste, to jsem byla já.

Hned jsem ji olízla na znamení toho, že budeme kamarádi. Nemohla tomu vůbec uvěřit: „To není možné. Hurá! Já mám psa! Mamí, tatí. Hurá! Hurá! Hurá!“

